

BARBARA CARTLAND

← →
RAHA VÕI ARMASTUS
← →

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
Money or Love
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Kõik selle raamatu tegelaskujud ja olukorrad on välja mõeldud ega ole seotud ühegi päriselt eksisteeriva isiku ega aset leidnud sündmusega.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2010 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2020.

D11386320
ISBN 978-9949-82-676-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Kogu maailma raha ja rikkuse eest pole võimalik osta armastust – tõeline, ustav ja täiuslik armastus, mida me kõik igatseme, tuleb ainult jumalalt ning jääb alati tema ainulaadseks ja imeliseks kingiks inimkonnale.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1891

Advokaat lõpetas tema käes oleva dokumendi ettelugemise, tõstis silmad paberilt ning vaatas paari, kes teda kuulas.

„Sir Robin, ma kardan,“ ütles härra Lawson venitades, „et olete äsjakuuldust võrdlemisi šokeeritud.“

Sir Robin Dunstead, kena välimusega kahekümne üheksa aastane noormees, vastas:

„„Šokeeritud“ on üpris ebatäpne sõna. „Hirmunud ja vapustatud“ on ehk parem väljend. Tegelikult pole olemas sõnu, mis kirjeldaksid minu tõelisi tundeid.“

Tema õde Alena, kes ta kõrval istus, aetas oma käe tema käsivarrele.

Ta oli öelduga igati nõus ja tundis ise niisamuti.

Kuid polnud mõtet seda korrata.

„Mul on väga kahju,“ jätkas härra Lawson, „ja muidugi, kui te just ei soovi, et ma kellelegi räägiksin sellest, mida ma teile just olen öelnud, Sir Robin, hoian selle rangelt konfidentsiaalsena enda ja oma partnerite teada.“

„Just seda ma soovingi,“ vastas Sir Robin. „Sama võrra huvitab mind, kas olete täiesti kindel, et majja pole midagi lisaks jäetud.“

Advokaat kõhkles hetke.

Ta oli valgete juustega vanem mees, kes oli Sir Robini isa teeninud üle neljakümne aasta. Ta teadis perekonna omandustest rohkem kui keegi teine.

„Ma arvan,“ teatas ta tõsiselt pärast peaaegu väljakannatamatuks muutunud vaikust, „et pean nüüd teiega täiesti ausalt rääkima.“

„Olen nõus.“

Sir Robin noogutas pead.

„Ausalt öeldes, Sir Robin, teie isa on kogu maja vaat et tosin korda läbi kamminud, et leida midagi, mida müüa. Leidsime mõned väikesed tähtsusetud esemed, kuid võin teile kinnitada, et mitte midagi, mille väärtus küüniks üle mõne naela, seal lisaks ei ole.“

Kaheksas baronet, Sir Edward Dunstead, oli surnud möödunud nädalal ja kuna ta oli olnud kaua aega niivõrd haige ja tema poeg oli alles hiljuti Indiast naasnud, olid matused olnud vaiksed, sinna olid oodatud ainult lähedal elavad sugulased.

Robin ja Alena olid ainsad elusad lähisugulased ja kuna nende isa oli ligi aasta aega koomas olnud, poleks olnud usutav teha nägu, nagu oleksid nad tema surmast täiesti vapustatud.

See oli tegelikult armulik kergendus nii haigele mehele kui igale lähikondsele.

Sir Robin polnud enne tänast päeva palunud härra Lawsoniga kohtumist ja testamendi kuulamist, kuna ta oli üsna kindel, et ainsad sellest tõeliselt huvitatud inimesed on tema õde ja tema ise.

Talle meenus, et kui tema isa kõigepealt haigeks jäi, oli ta advokaadi tollase ettepanekuga nõustunud.

Selle kohaselt oleksid sugulased, kes sõltusid oma sissetulekutes täielikult Sir Edwardist, saanud peamise summa, mida nad nüüd tema surma korral oodanuks.

See tähendas, et tema poeg, kes teenis Indias, ei pidanud enam alla kirjutama igakuistele sugulastele saadetavatele tšekkidele.

Nüüd, mil testament oli ette loetud, tegi härra Lawson täiesti selgeks, et enam ei ole midagi alles.

Sir Edward oli enne haigestumist kulutanud ohtralt raha nagu üüratu rikas mees.

Ja kui tal polnud raha võtta, müüs ta lihtsalt midagi majast ning kulutas sissetuleku.

Dunstead Hall Oxfordshire'is oli kogu maa üks silmapaistvamaid ja ajaloolisi hooneid.

Selle ajalugu ulatus viieteistkümnendasse sajandisse ja sellele oli tehtud juurdeehitisi ning parandusi, eriti möödunud sajandil.

Adami vennad ise olid lisanud uue fassaadi ning ehitanud kaks külgtiiba.

Paistis mõttetuna, et mees elab üksi nii tohutult suures hoones, kuid kellelgi perekonnas ei jätkunud julgust, et Sir Edwardit kritiseerida.

Enamik neist elas kaugel ja tema ainus poeg teenis Indias armees.

Tema tütar Alena oli alates kuueteistkümnendast eluaastast saanud hariduse noorte daamide eliitseminaris Firenzes.

Kuna kodutee oli väga pikk, et sinna pühadeks jõuda, oli ta need veetnud koos sõpradega Prantsusmaal ja teistes Euroopa maades ning see oli muidugi rikastanud tema haridust ja keelteoskust.

Aga tema äraolek oli jätnud ta täielikult teadmatusse tema isa rahalisest seisust.

Isa kahe uhke maja ning tema eluviisi tõttu oli ta alati kujutlenud, et ta on tohutult rikas.

Nüüd öeldi talle ja tema vennale, et midagi polnud alles peale majade ja nende sisu – mis kõik oli pärandatud järgmisele baronetile ja temalt edasi pojale, kui ta peaks kunagi saama teda endale lubada.

Alena oli kaheksateistkümnemeselt väga armas.

Tegelikult kirjeldati teda kõige sagedamini sõnaga „ilus“.

Ta oli vaikselt istunud, kuni härra Lawson luges isa testamenti ette.

Nüüd leidis ta, et on võimatu leida sõnu, et oma tundeid kirjeldada.

„Oletan,“ ütles tema vend pärast pikka pausi, mil ta oli sügavalt mõelnud, „et mul ei ole lubatud Londoni maja müüa?“

„Ka see käib testamendi juurde, Sir Robin, nii et ma soovitaksin selle üürile anda, aga maja on väga suur ja kuna selles pole keegi mitu aastat elanud, vajaks see päris palju remonti.“

„Mida ma muidugi ei suuda lubada.“

Härra Lawson noogutas.

„Ja mis saab mõisast?“

Advokaat, kes oli osavõtlik mees, ohkas.

„Kardan, et kaks aastat tagasi müüs teie isa need mõned aakrid, mida testament ei hõlmanud. Ülejäänud – aed, tallid ja muidugi isiklik võiduajamiste rada –, mis on kõik väga viletsas seisukorras, on samuti päranduse hulgas.“

Sir Robin ja tema õde juba teadsid, et Dunstead Trustees, kelle hulgas oli härra Lawson ise, käis kord kuus kohapeal, et olla kindlad, et kõik on puutumata ja omal kohal.

Dunstead House'i puhul torkas silma selle suurejooneline maalide kogu. Seda kadestas iga kunstikoguja.

Sealt, kus ta praegu istus, võis Alena näha Rembrandti pilti, Frans Halsi oma ja kolmandaks, mis oli talle alati eriliselt meeldinud, Raffaeli teost.

See oli tuntud pilt „Püha Jüri võitlus lohega“.

Tema pead läbis dramaatiline mõte, et see, kel tuleb praegu lohega võidelda, on tema vend.

Tema lohe aga on viletsus ja täielik vaesus.

Ta tõstis pilgu ja vaatas olukorra üle mõtiskledes Raffaeli maali.

Püha Jüri, tagajalgele tõusnud valge hobuse sadulas, ei erinenud sugugi Robinist ja lohe oma pikkade mustade tiibade ja lõrisevate lõugadega paistis niisama õudne kui kõik see, mida härra Lawson oli öelnud.

Justkui poleks tal enam midagi öelda ja nagu oleks tal raske oma tundeid vaos hoida, tõusis Robin püsti.

Ta astus ruutakna juurde ja vaatas välja aeda.

Ta mäletas seda perfektselt hooldatud siledade roheliste muruplatside ja hoolitsetud lillepeenardega.

Ta ei imestanud, et nüüd vajas muru niitmist ja lillepeenardes paistis olevat rohkem umbrohtu kui lilli.

Isa haiguse ajal olid advokaadid, teades pere kohutavat rahalist seisukorda, vähendanud töötajaskonda, nii et majas ja mõisas oli tööl nii vähe mehi ja naisi kui vähegi võimalik.

Sir Robin oli juba märganud, et enamik personalist oli vana ning valmis jääma vaid väikese palgaga, kuna neil polnud kuhugi mujale minna.

Aga nad olid liiga vanad, et hoida kohta nii täiuslikult korras, nagu ta mäletas oma nooruspäevilt.

Isa polnud eriti kellegagi suhelda suutnud ja seetõttu ei olnud Sir Robin varem koju tulnud, kuigi nüüd arvas ta, et oleks pidanud.

Asevalitseja oli palunud tal tema tubli töö tõttu Indiasse jääda kui võimalik, aga nüüd taipas ta, et olgugi et ta tahtis jääda, oleks tulnud koju pöörduda.

Aga isegi siis, kui ta seda teinud oleks, olnuks liiga hilja, et allkäiku peatada – kaugeltki liiga hilja, et takistada isal iga viimase kui penni tuuldeloopimist.

Otse loomulikult polnud ta arvanud, et kõik müümiskõlblik on müüdnud.

Nüüd mõistis ta, miks valitses tühjus mõlemal pool marmorkaminat, kus varem oli olnud kaks peenelt nikerdatud, kuninganna Anne'i aegset peeglit.

Samuti oli ta märganud niipea, kui halli astus, et vanaisa kell, mida ta oli väiksest peast armastanud, oli kadunud.

Koridoris, mis viis külaliste vastuvõtu ruumidesse, olid tühjad kohad seal, kus kunagi olid seisnud meisterlike inkrustatsioonidega kapid, mida kõik külalised imetlesid.